

DISASTER / STARLESS

1. starless, without stars
2. (metaphorically) unhappy

The etymology of the word disaster (dis-aster), includes the word star. The unfavourable position of a planet may be responsible for the disaster, or the star may refer to the concept of destiny, luck or fate. Starless, the one without stars, is also a meaning of the word. This idea explores the various etymological approaches to the word DISASTER, focusing primarily on the meaning of starless (“anastro”). The work, which is related to the island of Tinos (Evia, Lesvos), proposes a wandering in search of starless places. There, where the stars are less visible or not visible at all, where the lights of the chora, the settlements, the villages and the nearby islands extinguish the stars, that is where human intervention in the landscape begins. Through a series of nocturnal wanderings in different parts of the island, the starless sky is recorded through videos and photographs. The inability of the media to capture the nightscape is also part of the work and its poetic approach. What are the starless / disasters that denote the absence or presence of man in the landscape? Which ones relate to environmental destruction and climate change? The 'handmade' island of Cornelius Castoriadis will be the location for perpetual wanderings. The association of “anastro” with destruction, calamity and misery is redefined through the wanderings. The concept of the artwork is open to approaches and suggestions.

Keys:

1. Night wanderings
2. Anastro
3. Inability to capture

DISASTER / ΑΝΑΣΤΡΟΣ

1. άναστρος, χωρίς αστέρια
2. (μεταφορικά) δυστυχής

Στην ετυμολογία της λέξης disaster (dis-aster) περιλαμβάνεται η λέξη άστρο. Για τη συμφορά μπορεί να ευθύνεται η δυσμενής θέση ενός πλανήτη, ενδεχομένως το αστέρι να αναφέρεται στην έννοια του πεπρωμένου, της τύχης, της μοίρας. Ο άναστρος, ο χωρίς αστέρια, αποτελεί έναν άλλο ορισμό της λέξης. Η συγκεκριμένη ιδέα ερευνά τις διάφορες ετυμολογικές προσεγγίσεις της λέξης DISASTER, εστιάζοντας ιδιαίτερα στην έννοια του άναστρου. Το έργο σχετιζόμενο με το νησί της Τήνου (Ευβοίας, Λέσβου) προτείνει μια περιπλάνηση προς αναζήτηση άναστρων τόπων. Εκεί όπου τα αστέρια είναι λιγότερο ορατά ή και καθόλου, εκεί όπου τα φώτα της χώρας, των οικισμών, των χωριών και των κοντινών νησιών σβήνουν τα άστρα, εκεί ξεκινάει και η ανθρώπινη επέμβαση στο τοπίο. Μέσα από μια σειρά νυχτερινών περιπλανήσεων σε διάφορα μέρη του νησιού, η καταγραφή του άναστρου ουρανού πραγματοποιείται μέσα από βίντεο και φωτογραφίες. Η αδυναμία των μέσων να αποτυπώσουν το νυχτερινό τοπίο αποτελεί και αυτό μέρος του έργου και της ποιητικής προσέγγισής του. Ποιες άναστρες / καταστροφές (DISASTERS) μαρτυρούν την απουσία ή παρουσία του ανθρώπου στο τοπίο; Ποιες σχετίζονται με την περιβαλλοντική καταστροφή και την κλιματική αλλαγή; Το 'χειροποίητο' νησί του Κορνήλιου Καστοριάδη θα αποτελέσει το location για αέναες περιπλανήσεις. Η συσχέτιση του άναστρου με την καταστροφή, τη συμφορά και τη δυστυχία επαναπροσδιορίζεται μέσα από τις περιπλανήσεις. Η ιδέα του καλλιτεχνικού έργου είναι ανοιχτή σε προσεγγίσεις και προτάσεις.

Λέξεις - φράσεις κλειδιά:

1. Νυχτερινή περιπλάνηση
2. Άναστρος
3. Αδυναμία αποτύπωσης

From the late Professor Nikos Margaris, a collected view, a text from 2007

.....Pine trees are the big culprits. We have a pine tree mania. We plant them everywhere. In the camps they put them next to the gun powder depots. But pine trees have one... disadvantage. They need, they cause, fire. It's in their DNA. In Pelion, where there are no pine trees, they were planted by the foresters. These pines have been burned three times so far. In Parnitha, the pine trees burned the fir trees. From the resin comes the flammable turpentine.

The Parnitha National Park.

They were supposed to have made it a national park and talked about the ibexes they brought from Crete. They had penned up an area and put in deer. For an ecosystem of deer and roe to really work, there had to be wolves. The deer had become so numerous that they were constantly eating the bark of the fir trees.

It would not deplete the oxygen of the Athenians.

I heard that the oxygen in Athens will run out. Oxygen, in the last million years, has not diminished. Ninety percent of the oxygen is produced by the oceans. Does anyone believe that there is no oxygen in the Sahara Desert? Or even in the poles where there are no trees, doesn't oxygen exist? I have also heard it repeatedly, that the last lung of greenery has disappeared. It was not the last green lung in the Basin. There is the other side of Parnitha, Penteli, Ymittos, which has been greened up again.

There is no need for flood protection works, neither for reforestation.

On Mount Athos, ten years ago, a fire had burned down everything. Professors and ecologists said that reforestation was needed. The monks wouldn't let anyone in. The monks luckily don't have any goats. The forest is better than it was before.

In Parnitha today there is a sub-floor. It's the schinus, the arbutus, the kermes. Only the upper part of these plants is burned. So, 40% of it burns. 60% of it is just the roots. These plants sprout immediately after the first fires. What we hear about flooding and so on is nonsense. Soil and water are held back by the understorey because the roots are alive. One should not step into the burned area, cut logs, drag them. In Penteli, in those terrible reforestations, fortunately of small sections, they were digging up and planting weak little trees and at the same time destroying about 100 small plants that had sprouted on their own."

Keys:

1. Forest
2. Environment
3. Man and garbage

Από τον εκλιπόντα καθηγητή κο Μάργαρη μια ψύχραιμη άποψη, ένα κείμενο του 2007

.....Τα πεύκα είναι οι μεγάλοι ένοχοι.

Έχουμε μια μανία με τα πεύκα. Τα φυτεύουμε παντού. Στα στρατόπεδα τα βάζουν δίπλα στις πυριτιδαποθήκες. Τα πεύκα όμως έχουν ένα... μειονέκτημα. Χρειάζονται, προκαλούν, τη φωτιά. Ανήκει στο DNA τους. Στο Πήλιο που δεν έχει πεύκα, πήγαν οι δασολόγοι και φύτεψαν. Τα πεύκα αυτά έχουν καεί έως τώρα τρεις φορές. Στην Πάρνηθα τα πεύκα έκαψαν τα έλατα. Από τη ρητίνη βγαίνει το εύφλεκτο νέφτι.

Ο Εθνικός Δρυμός της Πάρνηθας.

Υποτίθεται ότι είχαν κάνει Εθνικό Δρυμό και μιλούσαν για τα κρι- κρι που τα έφεραν από την Κρήτη. Είχαν μαντρώσει μια περιοχή και είχαν βάλει μέσα ελάφια. Για να δουλέψει πραγματικά ένα οικοσύστημα με ζαρκαδία και ελάφια έπρεπε να υπήρχαν και λύκοι. Τα ελάφια είχαν γίνει τόσο πολλά που τρώγανε συνεχώς τους φλοιούς των ελάτων.

Δεν θα λιγοστέψει το οξυγόνο των Αθηναίων.

Άκουσα ότι θα λιγοστέψει το οξυγόνο στην Αθήνα. Το οξυγόνο, τα τελευταία εκατομμύρια χρόνια, δεν έχει ελαττωθεί. Το οξυγόνο παράγεται κατά ενενήντα τοις εκατό από τους ωκεανούς. Πιστεύει κανείς ότι στη Σαχάρα δεν έχουν οξυγόνο; Στους πόλους που δεν έχουν δέντρα δεν έχουν οξυγόνο άραγε; Άκουσα επίσης να λένε και να ξαναλένε εξαφανίστηκε ο τελευταίος πνεύμονας πρασίνου. Δεν ήταν ο τελευταίος πνεύμονας πρασίνου στο Λεκανοπέδιο. Υπάρχει η άλλη πλευρά της Πάρνηθας, η Πεντέλη, ο Υμηττός που ξαναπρασίνισε.

Δεν χρειάζονται αντιπλημμυρικά έργα, ούτε αναδασώσεις.

Στο Άγιον Όρος, πριν από δέκα χρόνια, μια φωτιά είχε κατακάψει τα πάντα. Καθηγητές και οικολόγοι λέγανε ότι έπρεπε να γίνουν αναδασώσεις. Οι καλόγεροι δεν άφησαν κανέναν να μπει μέσα. Οι καλόγεροι ευτυχώς δεν έχουν γίδια. Το δάσος έγινε καλύτερο απ' ό,τι ήταν πριν.

Στην Πάρνηθα σήμερα υπάρχει ένας υποόροφος. Είναι ο σχίνος, η κουμαριά, το πουρνάρι. Σε αυτά τα φυτά καίγεται μόνο το από πάνω μέρος. Καίγεται δηλαδή το 40%. Το 60% το αποτελούν οι ρίζες τους. Αυτά τα φυτά «ξαναπετάνε» αμέσως με τις πρώτες φωτιές. Αυτά που ακούμε περί πλημμυρών κ.λπ. είναι ανοησίες. Το έδαφος και το νερό συγκρατούνται από τον υποόροφο, γιατί οι ρίζες είναι ζωντανές. Δεν πρέπει να πατήσει κανείς μέσα στην καμένη έκταση, να κόψει κορμούς, να τους σέρνει. Στην Πεντέλη, σε εκείνες τις φοβερές αναδασώσεις, μικρών τμημάτων ευτυχώς, σκάβανε και φύτευαν ασθενικά δεντράκια και συγχρόνως καταστρέφανε γύρω στα 100 μικρά φυτά που είχαν φυτρώσει από μόνα τους.»

Λέξεις - φράσεις κλειδιά:

1. Δάσος
2. Περιβάλλον
3. Άνθρωπος και σκουπίδια

An island of Treasures

Some people think that there are buried treasures in their backyards. Others are convinced that there are treasures under water or hidden in forests where nobody has stepped foot. Such beliefs have mobilized entire marine crews or started wars in the past.

What are today's treasures? It is said that Covid-19 has made many people re-evaluate their lives and priorities, re-engaging them with their present, or in the least prompting them to question where they want to be. It has made us wonder who takes care of us, and whom or what we want to take care of. Many have had fantasies of "leaving everything" and going "to nature". In Greece, this often translates to "leaving everything and going to an island".

What are urban creatures craving for when they imagine such scenario? What is there to dream about of island life? Do islanders feel the same way? Do they ascribe value to what non-islanders long for? What are an island's treasures? Not buried or hidden ones, but those we can see, feel, touch, smell, hear.

Where do islanders find value and meaning on the island? Which places, elements, beings around allow them to experience connection and belonging? Which places, elements, beings contain their deepest memories and stories? Which places, elements, beings return their gaze when being looked at? What do they care about in the place they live? And what makes them feel cared for? What do islanders consider to be their treasures?

Keys:

1. Drawing
2. Walking
3. Talking

Ένα Νησί Θησαυρών

Μερικοί άνθρωποι πιστεύουν ότι υπάρχουν θαμμένοι θησαυροί στις αυλές τους. Άλλοι είναι πεπεισμένοι ότι υπάρχουν θησαυροί κάτω από το νερό ή κρυμμένοι σε δάση όπου κανείς δεν έχει πατήσει το πόδι του. Τέτοιες πεποιθήσεις έχουν κινητοποιήσει στο παρελθόν πληρώματα πλοίων ή έχουν αποτελέσει τη σπίθα για το ξέσπασμα πολέμων.

Ποιοι είναι οι σημερινοί θησαυροί; Λέγεται ότι το Covid-19 έχει κάνει πολλούς ανθρώπους να επανεκτιμήσουν τη ζωή και τις προτεραιότητές τους, ότι τους έχει παρακινήσει να αποκαταστήσουν την επαφή με το παρόν τους ή τουλάχιστον τους έχει προτρέψει να αναρωτηθούν πού θέλουν να βρίσκονται. Μας έχει κάνει να αναρωτηθούμε ποιος μας φροντίζει και ποιον ή τι θέλουμε να φροντίζουμε εμείς. Πολλοί καλλιέργησαν τη φαντασίωση να "αφήσουν τα πάντα" και να πάνε "στη φύση". Στην Ελλάδα, αυτό συχνά μεταφράζεται στο "εγκαταλείτω τα πάντα και πηγαίνω σε ένα νησί".

Τι λαχταρούν οι άνθρωποι της πόλης όταν φαντάζονται ένα τέτοιο σενάριο; Πώς ονειρεύονται τη ζωή σ' ένα νησί; Οι κάτοικοι των νησιών αισθάνονται το ίδιο; Αποδίδουν αξία σε αυτό που ποθούν οι μη νησιώτες; Ποιοι είναι οι θησαυροί ενός νησιού; Όχι θαμμένοι ή κρυμμένοι, αλλά εκείνοι που μπορούμε να δούμε, να αισθανθούμε, να αγγίξουμε, να μυρίσουμε, να ακούσουμε.

Πού βρίσκουν οι νησιώτες αξία και νόημα στο νησί; Ποιοι τόποι, στοιχεία, πλάσματα γύρω τους τους επιτρέπουν να βιώσουν τη σύνδεση, το αίσθημα του ανήκειν; Ποιοι τόποι, στοιχεία, πλάσματα περιέχουν τις βαθύτερες αναμνήσεις και ιστορίες τους; Ποιοι τόποι, στοιχεία, πλάσματα ανταποδίδουν το βλέμμα τους όταν τα κοιτάζουν; Τι ενδιαφέρει τους νησιώτες στον τόπο που ζουν; Και τι τους κάνει να αισθάνονται ότι κάποιος τους νοιάζεται και τους φροντίζει; Τι θεωρούν οι κάτοικοι των νησιών ως τους θησαυρούς τους;

Λέξεις - φράσεις κλειδιά:

1. Ζωγραφική
2. Περπάτημα
3. Συζήτηση

A Gathering, 2021

Whenever I travel to an island, I think about the public space that is activated in its central places, such as in a square or around the church, the café and the town hall. Or even in the very patios of traditional houses. This is where I imagine the island's communities coming together and co-shaping their daily lives. In such spaces I am considering of creating a sculptural work that will provide a more "mystical" element to the landscape with its presence and will stimulate the public's will for communication and dialogue. Encountering it, what comes to mind is the pool as a means of fun and carelessness, but also as a (fictitious) identification of social status. Of course, in our work there is no wet element since what dominates is the natural sunlight or the artificial lights of the surrounding buildings. The sculpture must be developed in such a way that it will invite the audience to touch and process it and, through this, to experience a sense of surprise and play.

Keys:

1. White
2. Outdoor spaces
3. The monolith at the beginning of 2001: A Space Odyssey (dir. Stanley Kubrick, 1968)

A Gathering, 2021

Κάθε φορά που ταξιδεύω σε ένα νησί σκέφτομαι τον δημόσιο χώρο που ενεργοποιείται στα κεντρικά σημεία του όπως σε μια πλατεία ή γύρω από την εκκλησία, το καφενείο και το Δημαρχείο. Ή ακόμα και στα ίδια τα αίθρια των παραδοσιακών κατοικιών. Εκεί φαντάζομαι τις κοινότητες του νησιού να συναντιούνται και να συνδιαμορφώνουν την καθημερινότητά τους. Σε αυτούς τους τόπους σκέφτομαι την δημιουργία ενός γλυπτικού έργου που η παρουσία του θα κάνει το τοπίο περισσότερο "μυστηριακό" και θα αμβλύνει τη θέληση του κοινού για επικοινωνία και διάλογο. Αντικρίζοντάς το, μας έρχεται στο μυαλό η πίσίνα ως μέσο διασκέδασης και ξεγνοιασιάς αλλά και ως μια (πλασματική) ταυτοποίηση κοινωνικής θέσης. Φυσικά, στο δικό μας έργο δεν υπάρχει πουθενά το υγρό στοιχείο μια και αυτό που κυριαρχεί είναι το φυσικό φως του ήλιου ή τα τεχνητά φώτα των γύρω οικοδομημάτων. Το γλυπτό πρέπει να αναπτυχθεί έτσι ώστε να προσκαλεί το κοινό να το αγγίξει και να το περιεργαστεί και μέσω αυτού, να νιώσει το αίσθημα της έκπληξης και του παιχνιδιού.

Λέξεις - φράσεις κλειδιά:

1. Λευκό
2. Εξωτερικός χώρος
3. Ο μονόλιθος στην αρχή της ταινίας 2001: A Space Odyssey (σκην. Stanley Kubrick, 1968)

The tree of life

Athens 29/7/2021

The tree holds the form of the air, when the air is not here.
But the air also holds the form of the tree, as it blows and recedes.

Time rotates in a circular manner and recedes and returns. In one dimension. Only.

With humans, there are more questions than answers. And as man asks questions, he listens to his form as it gives form to his questions.

I often see a bench, between being and not being, and I often approach it, or so I think. It approaches me and then the wind blows hard and the bench moves further off. And it takes its shape. Or so I think.

Any time I believed, I saw. All the times I didn't believe, the tree kept the form of the wind, but the wind is not here.

One day when the wind blows hard and blows away, well, I will see the passage of time for a moment and it will be me. And the bench, and the being, and the not being, and the tree, in one dimension. Only.

All the times I believed, I believed in order to see.

P.S.

1_On the occasion of studying the tree of life for a Greek synagogue.

2_In the wake of the poems of C. Seferis.

Keys:

1. Tree
2. Life
3. Synagogue

Το δέντρο της ζωής

Αθήνα 29/7/2021

Το δέντρο κρατάει την μορφή του αέρα, όταν ο αέρας δεν είναι εδώ.

Μα και ο αέρας συγκρατείτη μορφή του δέντρου , καθώς φυσάει και απομακρύνετε.

Ο χρόνος γυρίζει κυκλικά ,και απομακρύνετε ,και ξαναγυρίζει. Σεμία διάσταση. Μόνο.

Στους ανθρώπους, οι ερωτήσεις είναι περισσότερες από τις απαντήσεις. Και καθώς ο άνθρωπος ρωτάει, ακούει τη μορφή του να δίνει μορφή στις ερωτήσεις του.

Συχνά βλέπω ένα παγκάκι, ανάμεσα στο είναι και το μη είναι ,και συχνά το πλησιάζω ή έτσι νομίζω. Με πλησιάζει και αυτό και μετά φυσάει δυνατά ο αέρας και το παγκάκι απομακρύνετε.

Και παίρνει τη μορφή του . Ή έτσι νομίζω.

Όσες φορές πίστεψα, είδα. Όσες φορές δεν πίστεψα, το δέντρο κράτησε τη μορφή του αέρα, αλλά ο αέρας δεν είναι εδώ.

Μια μέρα που θα φυσάει δυνατά ο αέρας και θα απομακρύνετε ,θα δω για μια στιγμή το πέρασμα του χρόνου και θα είμαι εγώ. Και το παγκάκι ,και το είναι, και το μη είναι ,και το δέντρο ,σε μια διάσταση. Μόνο.

Όσες φορές πίστεψα, πίστεψα για να δω.

Υ.Γ.

1_Με αφορμή την μελέτη του δέντρου της ζωής για μια ελληνική συναγωγή.

2_Με τον απόηχο των ποιημάτων του Γ. Σεφέρη

Λέξεις - φράσεις κλειδιά:

1. Δέντρο
2. Ζωή
3. Συναγωγή

Big Foreign Head, Headed for Destruction

People migrate en masse, usually to escape something catastrophic, such as war or poverty and starvation. In their new places of settlement, they carry with them their memories and traditions, their shrines, their relics, their geographies and, when allowed, rebuild villages and towns with the same names of those they left behind, raise their temples, schools and monuments. However, the ability to "own a geography", even enough to build your own monument, is a privilege not all foreigners have.

The title describes an ephemeral monument I propose to build on the island. The group that will implement it, will decide what kind of monument it will be, what is the meaning of "foreign head", where is it from, what is the geography this monument is associated with? Does it belong to a man, a woman or a child? Is it human, is it an animal head, is it some kind of a monster? And what is the "disaster" it will face? A catastrophe that has already taken place or an upcoming one? In answering these questions, the group will also have to decide all the technical details: what materials it will be made of, what size it will be, where it will be placed, how long it will remain there, and so on.

Keys:

1. Justice
2. Survival
3. Homage

Note: My reward for the idea: I am sending some digital head designs that I would like for the memorial implementation team to use and present a photo in which each person holds one of those heads in front of their head, like a mask.

Μεγάλο Ξένο Κεφάλι, Στραμμένο Προς Την Καταστροφή

Οι άνθρωποι μεταναστεύουν μαζικά συνήθως για να διαφύγουν από κάτι καταστροφικό, όπως τον πόλεμο ή τη φτώχεια και τη λιμοκτονία. Στους νέους τόπους της εγκατάστασής τους, κουβαλάνε μαζί τους τις μνήμες και τις παραδόσεις τους, τα ιερά τους, τα κειμήλια τους, τις γεωγραφίες τους και όταν τους επιτρέπεται, ξαναχτίζουν χωριά και πόλεις με τα ίδια ονόματα εκείνων που άφησαν πίσω, ανεγείρουν εκ νέου τους ναούς, τα σχολεία και τα μνημεία τους. Ωστόσο, η δυνατότητα να «σου ανήκει μια γεωγραφία», έστω τόσο ώστε να κατασκευάσεις ένα δικό σου μνημείο είναι ένα προνόμιο που δεν έχουν όλοι οι ξένοι.

Ο τίτλος περιγράφει ένα εφήμερο μνημείο που προτείνω να κατασκευαστεί στο νησί. Η ομάδα που θα το υλοποιήσει, θα αποφασίσει τι είδους μνημείο θα είναι, τι σημαίνει «ξένο κεφάλι», από που είναι, ποια είναι η γεωγραφία με την οποία συνδέεται; Ανήκει σε άντρα, σε γυναίκα ή σε παιδί; Είναι ανθρώπινο, είναι ένα κεφάλι ζώου, είναι κάποιο τέρας; Και ποια είναι η «καταστροφή» που θα αντικρίζει; Κάποια καταστροφή που έχει ήδη συντελεστεί ή μια επερχόμενη; Απαντώντας αυτά τα ερωτήματα, θα πρέπει να αποφασίσει επίσης και όλες τις τεχνικές λεπτομέρειες: από τι υλικά θα κατασκευαστεί, τι μέγεθος θα έχει, σε ποιο σημείο θα τοποθετηθεί, τον χρόνο παραμονής του εκεί κ.ο.κ.

Λέξεις - φράσεις κλειδιά:

1. Δικαιοσύνη
2. Επιβίωση
3. Φόρος τιμής

Σημείωση: Η ανταμοιβή μου για την ιδέα: Στέλνω μερικά ψηφιακά σχέδια κεφαλιών, θα ήθελα η ομάδα υλοποίησης του μνημείου να βγει μια φωτογραφία στην οποία η καθεμία θα κρατά μπροστά από το κεφάλι της, σαν μάσκα, ένα από αυτά τα κεφάλια.